

34ste zondag door jaar B

Joh. 18, 33b-37

Elke mens is in meer of mindere mate met macht bekleed. Een groot en struis kind heeft een zekere macht over een leeftijdsgenootje dat klein en tener is. Ouders hebben ouderlijke macht over hun kinderen. Een bisschop heeft wijdingsmacht. De politie heeft macht in het wegverkeer. Een burgemeester en het schepencollege hebben bestuursmacht enzovoort. Macht op zich is eigenlijk noch goed, noch slecht. Het goede of slechte zit in het “hoe” en “waarvoor” die macht gebruikt wordt.

De discussie tussen Jezus en Pilatus ging over macht. Want een koning, zeker in die tijd, was een machtig figuur. Hij was zelfs almachtig en kon beslissen over leven en dood, zoals Pilatus uiteindelijk ook zal beslissen over Jezus' leven.

Aanvankelijk lijkt Pilatus gerustgesteld te zijn: Jezus' koningschap is “niet van deze wereld”. Jezus' koningschap is dus anders dan dat van Pilatus. Het gaat er bij Jezus niet om gezag af te dwingen met geweld.

Het klopt wel dat Jezus een groot gezag afgedwongen had bij zijn tijdgenoten, maar op een heel eigen wijze: niet met geweld of onderdrukking, en ook niet door een strategie van “verdeel en heers”. Zijn aanzien berustte op naastenliefde, dienstbaarheid en gegevenheid. De wijze waarop Hij zijn macht gebruikt heeft, bepaalt ook de wijze waarop christenen met macht zouden moeten omgaan. Want *machtsgebruik* leidt heel gemakkelijk tot *machtsmisbruik*, en wat daar de gevolgen van kunnen zijn hebben we de afgelopen decennia allemaal kunnen ondervinden.

Nu, machtsmisbruik voorkomt ge niet door van de macht die ons gegeven is af te zien. Ouders die afzien van hun ouderlijke macht voeden hun kinderen niet meer op, en dat is nooit goed. Kinderen hebben leiding en sturing nodig, maar dan wel met liefde.

Overal waar macht in het spel is kan machtsmisbruik om de hoek komen kijken. Dat gebeurt in relaties, maar ook in parochies. Een pastoor die als een tiran tewerk gaat, een dirigent die de eerste viool speelt, een grafdelver die over lijken gaat, een lector die altijd het hoogste woord heeft, een koster die het licht van anderen uitblaast enzovoort. Dat is een realiteit die we goed voor ogen moeten houden, want die verleiding ligt altijd op de loer.

Maar er is gelukkig nog een andere kant aan die medaille, en daar wordt vandaag, met Christus Koning, onze aandacht op gevestigd: dienende macht. Eén van de laatste dingen die Jezus met zijn leerlingen gedaan heeft, was de voetwassing. En uiteindelijk zal die dienende macht op de één of andere manier ook altijd naar het kruis leiden. Dat schrikt af: macht ten eigen bate is veel aantrekkelijker.

Op het moment dat Jezus het daarover heeft met Pilatus zegt Hij dat Hij gekomen is om te getuigen van de waarheid. Net als Pilatus zijn er ook nu veel mensen die zich dan afvragen: wat is waarheid? Als Pilatus dat vraagt geeft Jezus geen

antwoord met woorden: Hij zal dat een paar uur later doen met daden. De waarheid is namelijk dat de macht van het kruis, van de liefde uiteindelijk de weg naar God opent. Dat is wat we op Christus Koning vieren.

Op het moment dat macht, ook/vooral in een parochie, binnen werkgroepen, tussen vrijwilligers gekenmerkt wordt door dienstbaarheid, liefde en vergevingsgezindheid, zult ge merken dat diezelfde parochie een stuk vreedvoller en harmonieuzer wordt, ondanks de fouten die ook altijd gemaakt worden. En pas als dat gebeurt zullen we erin slagen andere mensen aan te trekken, simpelweg omdat ze merken aan onze manier van doen: hier wordt geen macht uitgeoefend om de baas te spelen, hier heerst geen afgunst en haat en jaloezie zoals dat in de wereld vaak is, maar hier regeert de liefde, hier gaat men geduldig en liefdevol met elkaar om, zelfs met de mensen die ons niet zo goed liggen; hier worden die woorden uit dat oude lied waarheid gemaakt: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat. Amen.

Johan Goris, pastoor